

СТЕФАН МАВРОДИЕВ: ИГРАЕЙКИ, РАЗКАЗВАМ ИСТОРИЯ

Стефан Мавродиев е завършил ВИТИЗ „Кр. Сарафов“ през 1968 г. Работи като актьор последователно в ДТ – Пловдив, Сатиричен театър, Младежки театър. Освен на театралната сцена, Ст. Мавродиев има множество роли във филми и телевизионни постановки.

Богдана Костуркова: Откога си в театъра?

Стефан Мавродиев: Всъщност от най-ранно детство. Майка ми беше една от създателките на Варненската опера, баща ми също работеше в театъра и като нямахме къде да ме оставят – хайде в театъра. Често казвам, че две неща са ме формирали по някакъв начин – театърът и морето. И двете са истински нужни неща за мен. А стана така, че когато завърших театралния институт, се случи нещо много интересно – оформи се нечувана за онези години група от 18 човека, която замина за Пловдив. Всички бяхме ученици на Методи Андонов. В Пловдив беше много интересно. После Методи Андонов ме повика в Сатиричния театър, където обаче играх много малко и когато Методи напусна, напуснах и аз. Младен Киселов ме покани в Младежкия театър и още първия сезон ме наблъскаха с 5–6 роли. Това беше през 1972 година... и досега съм в този театър.

Богдана Костуркова: Може ли да се каже, че си артист на Младежкия театър?

Стефан Мавродиев: Убеден съм, че съм такъв.

Богдана Костуркова: Какво е за теб трупата?

Стефан Мавродиев

Стефан Мавродиев: Нещо задължително за театъра. Да се комбинират хора от различни места един път, два пъти – добре е. Но принципно трябва да има трупа. Може да съм консервативен, но съм убеден, че без трупа не може. Принципите, по които тя ще се

формира, е съвсем друг въпрос. Има най-различни модели. Трупата е вид отговорност, човек влиза в една общност и това е страхотно – да си сред хора, които гледат в една посока. Мога да кажа, че в нашия театър работата ни е наистина обща, ние всичко обсъждаме, всичко оглеждаме отвсякъде заедно. Всеки знае всичко за това, което играе и което играят около него. Моят принцип е такъв, на колегите ми – също.

Богдана Костуркова: Какво те подтикна да си и режисьор?

Стефан Мавродиев: Редица стечения на обстоятелствата. Винаги съм казвал, че театърът има нужда от едно око, което да вижда какво е състоянието на нещата и да го поправи, ако е в състояние.

Богдана Костуркова: Кое ти е поинтересно – да си частица от цялото или фигурата, която събира?

Стефан Мавродиев: Всичко ми е интересно, защото когато играя, аз така си строя нещата, че си представям цялото представление. И съответно аз го градя в себе си и по този начин влияя на всички останали.

Богдана Костуркова: А ако се разминавате във вижданията си с режисьора?

Стефан Мавродиев: Няма начин. Има само един такъв случай и няма да го коментирам.

Богдана Костуркова: Склонен ли си към отстъпки в името на представлението?

Стефан Мавродиев: Обикновено не ми се налага да отстъпвам или настъпвам. Когато ми кажат какво искат от мен, аз го правя. И търся начин да мотивирам нещата.

Богдана Костуркова: Държиш ли на детайлите?

Стефан Мавродиев: Детайлът е фатално важно нещо. Той оформя всичко. Най-важната част от въображението се занимава с него. Той идва в главата ти като следствие на това, което знаеш, или си узнал, и това е образ, който не се намисля, трябва сам да се роди.

Богдана Костуркова: Кои образи са ти поинтересни – тези, които са ти близки като същност, или предпочиташ да играеш различен от себе си човек?

Стефан Мавродиев: Не знам. Аз не се правя на някакъв. Аз се изказвам. Играйки, разказвам история. Не се занимавам с това харесва ли ми, или не... Когато става дума за някакво специално режисьорско решение, което изисква маска или грим като специален подход към образа, прибегвам и до така нареченото „превръщане“. Но в работата си на артист аз обичам разказа. Той ако е верен, ако е действителният разказ, това, което е написано – тогава представлението става.

Богдана Костуркова: А ако играеш човек с различни морални принципи от твоите?

Стефан Мавродиев: Това е пак разказ.

Богдана Костуркова: Само че в този разказ неминуемо съществува оценка или съчувствие.

Стефан Мавродиев: В един филм, казва се „Фокстрот“, играя едновременно двама души – единият е супергад, другият е суперблаг. Аз съм и двамата. Разказвам за тях, само съм малко дегизирани, но съм си аз, аз съм си същият. Беше ми много забавно.

Богдана Костуркова: Кое ти е по-сладо – да ренетираш или да играеш?

Стефан Маврогиев: Създаването на представлението е първият Вук. Влизането на текста в главата ти е черната работа. И както ти казах – прочитайки пиесата, аз вече започвам да виждам представлението. За мен голямата репетиция е представлението. Защото в него влиза

един главен участник, който го няма на репетициите – публиката. А нали знаеш – без главен герой трудно се репетира.

Богдана Костуркова: В състояние ли е да те подведе публиката или да ти влияе?

Стефан Маврогиев: Не.

Богдана Костуркова: Дори да е аплауз или гюдюкане?

Стефан Маврогиев: Не. Никога. Когато ръкопляскаш, обикновено ме гразнят. Не обичам представлението да се променя под влияние на публиката. Естествено, че тя играе главна роля, но би трябвало да е под наша режисура.

Богдана Костуркова: Как се разбираш с младите си колеги?

Стефан Маврогиев: Много ми е забавно с тях, защото забравям на колко съм години. Имам колеги, които от скоро са в театъра, но моето чувство е, че съм бил цял живот с тях. Разбирам се добре с младите, работим заедно, слушат ме. Какво повече?

Богдана Костуркова: Има ли мисия театърът?

„Човекът е човек“ по Б. Брехт, реж. Мл. Киселов, Младежки театър, сезон 1974/75

Стефан Маврогиев: В моя мюзикъл „Йестьрдей“ има едно изречение – „Театърът е единственото място, където човек може да види човекешки въздух, човек може да си спомни за себе си, да му олекне и да се пречисти, да намери опора за гуша си.“ Написах го, за да го говоря на сцената. Така виждам мисията на театъра. Иначе може да се върнем към древните гърци, които са формирали понятието театър – те говорят за катарзис, за пречистване. Театърът е огледало за онзи така наречен личен и обществен живот на човека, в което е добре по често да се оглежда. Театърът по особен начин ни тонизира, някак си ни настройва към това, което е ценно в човека и за него, към това, което се губи в живота – театърът го връща към друг живот.

Богдана Костуркова: Имаш ли образ в биографията си, който ти е незаменим?

Стефан Мавродиев: Изяжда ме това, което не мога да изгряя в момента. Жал ми е за всяко представление, което вече не се играе. Аз не виждам представленията като еднокдневки. Защото представлението е темата, която ти изразяваш. Докато стигнеш до нея, тя става част от теб. Всъщност ти живееш чрез представленията. Представи си животът ти да бъде 3–4 представления. Значи твоят живот е 3–4 дни... Слава богу моите представления се изгряят по 10–12 години. Затова ти казвам, че към всяко пристъпвам като към нещо, което е голямо вълнение. Когато обичаш – обичаш така интензивно, както само ти обичаш. Така е с представленията – не могат да се сравняват.

Богдана Костуркова: Има ли нещо, което те е откъсвало или откъсва от театъра?

Стефан Мавродиев: Не. Навремето много снимах в киното. Но и много играех. Истината е, че театърът ме научи да строя цялото и така постъпвам, когато снимам. Аз и филма го знам предварително. Даже имам случаи в киното, когато съм карал режисьорите да репетират филма...

Богдана Костуркова: Партньорът с какво ти помага или пречи?

Стефан Мавродиев: Никога не ми пречи партньорът. Даже ако има нещо, което ме гразни и не съм съгласен с него, аз се мъча по някакъв начин леко да го провокирам и да го изместя натам, накъдето виждам, че трябва да върви работата и той усеща това, и го прави.

Богдана Костуркова: Оптимист ли си?

Стефан Мавродиев: Не мога да не бъда оптимист. Все едно да не съм оптимист за оцеляването на този свят.

Богдана Костуркова: Какво дължи театърът на обществото? А обществото на театъра?

Стефан Мавродиев: Театърът дължи на обществото по някакъв начин да го превърне в свой главен герой. А обществото дължи на театъра не формално отношение към него. За жалост днес обществото гледа на тази работа малко отгоре-отгоре. А театърът е най-демократичното нещо. Той трябва да засяга всички.

Богдана Костуркова: Имаш ли несбъднати мечти?

Стефан Мавродиев: Какво значи това? Малко се интересувам от тази дума мечта, защото тя е опасна... Естествено, че имам мечти. Мечтаех да направим „Иестърдей“ на кино. Не стана. Но пък успяхме да го направим на сцена. Преди ме затрупваха с предложения за работа и няхах време да мечтая. А сега мечтая да поставя нещо на Чехов, Молиер и Йонеско. Тези три неща са ми в главата, действително ме занимават и в този смисъл вероятно са някаква мечта. Но дали е несбъдната?

Богдана Костуркова: Самокритичен ли си?

Стефан Мавродиев: Не може без това.

Богдана Костуркова: Доверяваш ли се на нечие мнение?

Стефан Мавродиев: Общо взето, проверявам, не се доверявам. Проверявам дали хората са усетили това, което аз вътрешно съм гонил. Когато открия, че това е станало, значи просто съм си свършил работата. Иначе – аз си виждам точките, на които разчитам и какво ще заинтригува зрителя. Знаем, че винаги трябва да има изненада, нещо неочаквано.

Богдана Костуркова: Имаш ли предпочитана драматургия?

Стефан Мавродиев: Естествено обичам някои автори много. Други не обичам.

Богдана Костуркова: Трябва ли актьорът да има амплоа?

Стефан Мавродиев: Човек не може да избяга от природата си. Но от гледна точка на разказвач може да се достигне до неща, които уж не са в твое то амплоа. Много обичам, когато работя и наблюдавам някой от страни, той да ме изненада и да види неща, които не съм очаквал. Когато това стане, много ми е приятно и тогава истински го поздравявам.

Богдана Костуркова: Обичаш ли предизвикателствата?

Стефан Мавродиев: Знам едно просто нещо – каквото и да предприема – си плащам. Много яко си плащам – със себе си.

Богдана Костуркова: Поемаш ли отговорност?

Стефан Мавродиев: Нищо не става, без да платиш цена за него. Един ужасен баланс на природата – цената на нещо, което ти се случва. За да стане нещо хубаво, трябва да мине през изглено ухо. Въпреки, както казвам аз. Това е цената.

Богдана Костуркова: Умееш ли да се радваш на чуждите успехи?

Стефан Мавродиев: Това е голямо удоволствие.

Богдана Костуркова: Ходиш ли на театър?

Стефан Мавродиев: Ходя и като не ми хареса се ядосвам.

Богдана Костуркова: Какво не те попитах, а то е важно за теб?

Стефан Мавродиев: На колко съм години.

Богдана Костуркова: Това важно ли е?

Стефан Мавродиев: Гледам да не е важно.

Разговаря Богдана Костуркова

Фотограф Зафер Галибов

„Йестъргей“, реж. А. Аврамов, Младежки театър, сезон 2000/01